

Љиљана Ћуић
ОГОВАРАЊА

Оговарања! Чудна су то збивања.
Пакост тера људе, другом да науде.
Све се нешто чуде. Шта ли ће да буде?
Није њима мило, што се то десило.
Замислите само, шта се збило тамо?
О драги мој Боже! Како само може?
То ме се не тиче. Не слушам ја приче.
Ипак реци мени. Шта би оној жени?
Није пала с Марса? То је само фарса?
Савремена? Види море. Има ту и нешто горе.
Тако нешто учинити? Чак се не извинути?
Највише ме вређа. Кад ми прича иза леђа.
Хоће ли моћи, рећи ми у очи?
Шта ћу сада? Да средим тог гада?
Или још да ћутим а даљи ток слутим?
Јако ме нервира, ко речи не бира.
Неће ваљда чути, да ме јако љути?
Нећу да се свађам а добро нагађам.
Ради ми о глави. Пријатељ се прави.
Тешка је то туга. Нигде правог друга.
Свуда ме оговара. Лошу климу ствара.
Чиме да се служим? Како да издржим?
Да претрпим ту увреду? Па да буде све у реду?
После свађе, тешко се другарство нађе.